

† MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A

AUSTRALIEI ȘI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră, har, pace, sănătate și întru toate bunăvoire, cu prilejul Învierii Domnului, iar de la Noi arhieresti și părintești binecuvântări.

A ÎNVIAT HRISTOS ȘI NE-A DĂRUIT VIAȚA CEA VEȘNICĂ!

“Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi ” (In. 11,25).

Iubiți frați și surori în Domnul,

HRISTOS A ÎNVIAT!

Mântuitorul Iisus Hristos când merge să învieze pe prietenul său Lazăr, spune către Marta, sora sa: *“Eu sunt învierea și viața”*; și mergând a învia pe Lazăr, arătând lumii dumnezeirea Sa.

Ca Învățător ceresc, Domnul Hristos ne descoperă învățătura despre Sine și în același timp ne descoperă învățătura de la Tatăl, când se referă la firea Sa umană, zicând: *“Învățătura Mea este de la Tatăl”* (In.3,2 ; 7,16). De asemenea, ucenicii dar și poporul ca și căpeteniile lui Israel îl recunosc ca Învățător și Domn (Mt. 8, 19 ;Lc. 5,5; In. 11, 8).

Ca Învățător ceresc, Mântuitorul ne învață prin cuvintele Evangheliei că El este și Învățătorul nostru, descoperindu-ne prin Biserică, învățătura cea mântuitoare. În acest sens, El zice: *“Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis”*- adică a lui Dumnezeu (In. 7, 16-17 ;I Tim.6,1). Avem mărturia apostolilor care ne încredințează de învățătura lui Hristos – ca Cel ce o descoperă direct în timpul activității Sale mesianice între oameni. Și pentru că este continuată de apostoli, se vorbește și despre *“învățătura noastră”* (Rom.5,4), adică a apostolilor preluată și continuată de la Mântuitorul. Moștenită de Biserică, această învățătură este numită *adevărată, neschimbată, ortodoxă sau “învățătură sănătoasă”* (I Tim.1,10). Conform acestei învățături, sau predanii, noi suntem încredințați că **moartea** Domnului Hristos a fost reală iar **Învierea** Sa din morți a fost adevărată. Trupul Lui Iisus din Nazaretul Galileii, care a fost răstignit pe Cruce *“pentru noi și pentru a noastră mântuire”*, rostește ultimul cuvânt, spunând **“Săvârșitu-s-a”** (In.19,30), arătând prin aceasta că întreaga opera de răscumpărare a neamului nostru omenesc, s-a făcut după planul lui Dumnezeu.

După Înviere trupul Domnului era nematerial, transparent, căci intra la ucenici prin ușile încuiate, nemaifiind împiedicat de obstacole. Era sfânt, putând fi și omniprezent (In.20,19;Lc 24, 15-31).

Dacă prin Întrupare, Fiul lui Dumnezeu s-a smerit făcându-se om asemenea nouă în afară de păcat, după Înviere S-a umplut de slavă dumnezeiască, Înălțându-se cu trupul la cer și șezând de-a dreapta Tatălui, adică în locul cel mai de cinste. Suntem astfel încredințați de învățătura Bisericii că după înviere, Fiul lui Dumnezeu nu a lepădat firea noastră omenească, ci a ridicat-o la cer, stând pe tronul dumnezeiesc de unde cârmuiește lumea. Din slava Sa cea dumnezeiască, Hristos Domnul ne învață și ne ajută, pentru că El cunoaște slăbiciunile firii omenești. Totodată știe și măsura la care omul poate să se ridice deasupra patimilor, pentru că El însuși S-a ridicat prin jertfa de pe cruce.

Pe lângă Învierea Domnului, în Noul Testament, sfinții apostoli prin scrierile lor, ne învață că au mai fost și alte învieri. Este vorba despre învierea trupului unor oameni, în urma rugăciunii și binecuvântării pe care o dă Mântuitorul în timpul activității Sale mesianice. El readuce la viața pământescă prin întoarcerea în trupurile moarte, a sufletelor care ieșise din ele. Cunoaștem astfel, **învierea fiului văduvei din Nain (Lc. 7, 11-15), învierea fiicei lui Iair (Lc. 8, 49-56) și învierea după patru zile a lui Lazăr (In. 11,39-45).**

În Cartea Faptele Apostolilor mai cunoaștem două învieri care sunt făcute în urma rugăciunilor apostolilor: este **învierea tinerei ucenițe Tavita numită și „Căprioara” din Iope**, minune săvârșită de către Sfântul Apostol Petru (Fapte 9, 36-43) și apoi **învierea tânărului Eutihie din Troa**, săvârșită de către Sfântul Apostol Pavel (Fapte 20, 9-12).

În aceste cazuri cei morți erau înconjurați de apropiați îndurerați de moartea lor, care îi plângeau și le pregăteau înmormântarea, fiul văduvei din Nain era dus spre locul de înmormântare, iar Lazăr era chiar așezat în mormânt. Marta își exprimă credința înaintea Domnului și zice: **”Știi că va învia la înviere, în ziua cea de apoi”** (In. 11, 24).

Frați creștini,

În ultimii ani avem tot mai multe mesaje la centrul eparhial din partea românilor ortodocși, sau înștiințări din partea preacucernicilor preoți din parohiile noastre, cărora li se solicită oficierea slujbelor pentru cei decedați care vor fi incinerați și nu înmormântați. În unele cazuri aceștia au lăsat dispoziții scrise sau verbale pentru a fi incinerați, iar în alte cazuri rudele apropiate au hotărât să îi incinereze.

De cele mai multe ori nu se discută dacă cel decedat a avut credință, dacă a participat la Sfintele Taine ale Bisericii. Nu se pomenește despre învățătura Bisericii noastre despre moartea trupului, despre sfințirea omului prin lucrarea Duhului Sfânt

sau despre Înviere cea de obște. Adeseori se motivează că se solicită oficierea unei slujbe pentru liniștea celor apropiați.

Pentru aceasta, doresc să transmit tuturor credincioșilor noștri români ortodocși din Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande că tradiția milenară a Bisericii este ca trupurile celor decedați să fie înmormântate cu respect și cinstit, după cum aflăm din Sfintele Evanghelii, că Hristos Domnul și Învățătorul nostru a fost așezat în mormânt, din care a Înviat a treia zi, făcându-se **“începătură (a învierii) celor adormiți” (1 Cor. 15,29)**. Subliniem aici că, Sfântul Ioan Damaschin mentionand cât de mult îi iubește și îi prețuiește Domnul pe oameni, zice: *“Mântuitorul a venit ca să se facă părtaș firii noastre, ca să ne învețe prin pildele Sale calea virtuții, ca să ne scape de stricăciune prin comuniunea cu Viața, făcându-se începătură învierii noastre”* (Sf. Ioan Damaschin, Dogmatica, Cartea a IV –a, cap.4, trad. Rom., p.239). Practica incinerării celor morți este o influență a culturii și credințelor popoarelor asiatice, în mijlocul cărora trăiește comunitatea noastră românească din Australia și Noua Zeelandă. Respectăm cultura și tradițiile altor popoare dar totodată îndemnăm și chemăm poporul nostru să păstreze tradiția sa milenară și mai ales să împlinească învățătura Bisericii noastre, care Îl urmează pe Domnul Hristos. Mărturiile scripturistice, patristice și istorice ne confirmă că Biserica a învățat de la început și până astăzi că trupul celui decedat se înhumează (în mormântează) în pământ, pentru că Dumnezeu însuși a zis lui Adam: **“pământ ești și în pământ te vei întoarce”** (Facerea 3, 19). Noi credem că trupul omului este templul lui Dumnezeu, întru care locuiește Duhul Sfânt, conform cuvintelor Sfântului Pavel (1Cor.3, 16-17).

Pentru aceasta, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința din 5 iulie 2012 a luat în discuție această temă reafirmând credința Bisericii noastre. Atunci a reconfirmat hotărâri mai vechi ale Bisericii și a exprimat ferm o atitudine clară în legătură cu problema incinerării celor decedați. Astfel, subliniem faptul că în cazul în care cineva ar dori să se incinereze sau să incinereze pe cineva din familia sa, Biserica nu va acorda asistență religioasă fie la înmormântare, fie la pomenirea morților. Numai în cazul în care incinerarea s-a făcut fără voia sau împotriva voinței celui decedat, din motive independente, episcopul locului este singurul care are autoritatea de a acorda sau nu, dispensă, prin iconomie, în urma studierii amănunțite a fiecărui caz, cu precizarea că pentru astfel de situații, la depunerea urnelor funerare în criptă, se poate oficia doar slujba Trisaghionului, cu pomenire individuală.

Ca părinte duhovnicesc, îndemnăm pe credincioșii noștri să se îngrijească, să pregătească din timp, cu înțelepciune, locul de înmormântare și să lase dispoziții clare în legătură cu acest moment greu pe care fiecare dintre noi îl va trece. Îndemnăm să se păstreze rânduielile bisericesti și să rămânem credincioși și următori fideli ai învățaturii noastre creștin-ortodoxe, pentru că noi credem că vom învia și așa mărturisim în *Simbolul credinței*: **“aștept învierea morților și viața veacului**

ce va să fie". Astfel Învierea Domnului este temelia credinței noastre. Pe acest adevăr se sprijină credința în *Învierea cea de obște* a tuturor oamenilor din toate locurile și din toate vremurile. Aceasta se va face la sfârșitul veacurilor când va avea loc Judecata universală, căci Domnul Hristos zice : **"vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei care au făcut cele rele, spre învierea osîndirii"** (In. 5, 28-29).

Iubiți frați și surori în Domnul cel Înviat,

La această sărbătoare a Învierii Domnului Hristos, Biserica ne cheamă să ne înnoim și să ne sfințim viața prin credință și iubire față de Dumnezeu și față de semenii, prin lucrarea faptelor bune, prin pocăință, smerenie și prin rugăciune. Să ascultăm cuvintele Sfântului Apostol Pavel care cu multă dragoste ne îndeamnă zicând: **"Nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit"** (Romani 12,2).

Suntem chemați să trăim în lumina Învierii lui Hristos, iar această viețuire pentru cei credincioși se face urmând învățătura Evangheliei și primind harul Sfintelor Taine, în special Taina Sfântului Botez, Taina Mirungerii și Taina Euharistiei. Mântuitorul însuși ne cheamă zicând: **"oricine voiește să vina după Mine, să se lepede de sine, să își ia crucea și să-Mi urmeze Mie"** (Mc. 8,34).

Să mulțumim Domnului care S-a jertfit *"pentru noi și pentru mântuirea noastră"* și să ne bucurăm de lumina revărsată asupra oamenilor prin Învierea Sa din mormânt.

Totodată, să ne pregătim neîncetat pentru Învierea cea de obște, pătrunși de credința că Împărăția Lui nu va avea sfârșit și să cântăm cu bucurie: **"Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte calcând, și celor din morminte viață dăruindu-le"** (Troparul Învierii).

La acest praznic luminos, rog pe Domnul Hristos Cel Înviat, să reverse pacea și binecuvântarea în casele dumneavoastră și în sufletul fiecăruia, pentru că El este Domnul cel dătător de viață și izvorul bucuriei noastre; să vă dăruiască sănătate tuturor și alese bucurii duhovnicești, întru mulți și binecuvântați ani.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al vostru către Domnul rugător,

† MIHAIL

Episcopul Ortodox Român al Australiei și Noii Zeelande